

“Nå, hvad synes du så? Er det ikke blevet flot efter den sidste makeover?”

Jeg nikker og smiler. På Salon Cissi ser der ud, nogenlunde som der altid har gjort. Jeg kender ikke andre mennesker, der er så optaget af bestandig forandring, og som samtidig er så uhyrligt elendig til det, som Cissi. Den hvide sofa, som stod til venstre for en yuccapalme, sidste gang jeg var her, har nu fået et rødt betræk og befinder sig til højre for en birkefigen. Jeg er ikke helt sikker, men jeg tror nok, brunetten med den androgyn page på den indrammede plakat bag disken før var en

blondine med androgyn page.

“Det giver et helt andet lys med den nye farve, ikke?”

Cissi ser på mig med et forventningsfuldt blik under sit snorlige pandehår. Hvis det ikke lige var, fordi jeg kender hende, ville jeg sige, hun minder mig om et uskyldigt, nysgerrigt barn, når hun har den der mine på.

“Helt sikkert,” siger jeg og leder forgæves i hukommelsen efter den tidligere farvetone, som højst kan have ligget to ubetydelige nuancer på farveskalaen fra den hvidgule farve, der dækker væggene nu.

“Du har tabt dig,” siger Cissi.

“Ja, et par kilo.”

“Flot. Det giver dit ansigt en mere maskulin fremtoning.”

“Tak,” siger jeg og spekulerer et kort øjeblik på, om jeg mon før

i tiden har set ud som en fuldfed bøsse i hendes øjne.

Det er lidt over elleve år siden, jeg sidst trådte indenfor i Salon Cissi på Östergatan i Malmø med en uspecifik ordre fra min daværende kone, Mia, om at *modernisere* mig. En halv time senere forlod jeg stedet, en hestehale fattigere. Frarøvet min identitet.

Hestehalen havde været min tro følgesvend siden slutningen af teenageårene; den sutteklud, jeg havde viklet rundt om fingrene, når jeg havde været nervøs, og som jeg havde suttet på, når ingen så mig. Og så havde en rapkæftet frisør på en eller anden uforklarlig måde fået mig overtalt til at få klippet denne min navlestreng over. Jeg sørgede inderligt over tabet i en uges tid eller deromkring. Men Mia kunne godt lide det, hun så, og da chokket og sorgen først havde lagt sig, forligede jeg mig med den nye håret-bag-ørene-frisure. Den fik mig til at ligne ret mange andre fyrreårige mænd af min slags; os, der modvilligt havde indset, at vi ikke kunne blive ved med at lade, som om vi var knægte, men som alligevel gerne ville signalere, at der trods alt var lidt rock'n'roll tilbage bag den begyndende vom. Os, der sad i de såkaldte *kreative stillinger*, og som, når vi havde jakke på, som oftest valgte at gå i en slidt jernbanefløjlsjakke med en sort polotrøje under. Os, der lignede hinanden på den mest banale måde. Og alligevel betragtede jeg Cissi lige i det øjeblik – med sin brutale saks i de vakse hænder – som verdens mest nyskabende frisør.

I dag er jeg klar over, at det var en fed illusion, at afklipningen af hestehalen i virkeligheden var et rent bestillingsarbejde fra Mias side. Det fortalte Cissi mig fire måneder og sytten dage efter skilsmissen (som var en kendsgerning den 9. oktober år 2000). Hun sagde, at hun var flov over, at hun ikke havde taget det op noget før, men jeg kunne mærke, at hun nød det en smule inderst inde.

Alligevel er jeg blevet ved med at komme her og blive klippet, og jeg har stadig den samme frisure. Håret er blevet en smule mere gråt og en del tyndere. De høje tindinger bevæger sig målbevidst opad og indad som en fremrykkende hær, der angriber fjenden fra to flanker. Forhåbentlig kan forsvaret holde stand et par år mere. En bagudredt frisure kræver trods alt en hårgrænse,

der ikke har kapituleret helt og aldeles.

“Skal vi holde længden nogenlunde her?” spørger Cissi og sætter hånden ti centimeter nede på halsen. “Det har jo nået at vokse sig rigtig, rigtig langt!”

Der ligger en forventning i stemmen, som om hendes kommentar skal få mig til at åbne mig lidt mere.

“Ja, det er sikkert fint,” siger jeg og rækker ud efter de blade, der ligger på den lille hylde under spejlet. Tre dameblade nede i stakken finder jeg et godt gennembladret eksemplar af herrebladet *Slitz*. Jeg har kigget i det før, opdager jeg, da jeg kommer til en artikel, der handler om, hvordan man lægger an på en feminist og får hende lagt ned. Forfatterens budskab er, at man skal lade være med at give feministen ret, når hun begynder at teste sine kønsrolleteorier om de patriarkalske strukturer i samfundet på én, men i stedet brumme lidt og smile på en måde, der er både afvæbnende og overlegen. Hvor meget jeg end gør mig umage, så kan jeg ikke forestille mig, hvordan sådan et smil ser ud.

Jeg blader videre og bliver hængende fire sekunder ved midteropslaget med pinup-pigen. Det er længe nok til, at jeg ikke bliver opfattet som snerpet, og samtidig kort nok til, at jeg ikke bliver opfattet som en gammel gris.

“Hold da op, Göran Borg! Sikke nogle smukke hænder du har! Har du fået manicure?”

Cissis udråb kommer bag på mig. Jeg kan mærke rødmen brede sig som en løbeild over kinderne, og mine blotlagte ører bliver varme som en chili.

Regnen slår mod ruden. Der lugter af rådne æg i salonen. Svagt, men alligevel tydeligt under et slør af hårprodukter og parfume. Hårkemikalier lugter som rådne æg. Mia lugtede af rådne æg, en dag hun kom hjem med superafbleget hår. Det var syv måneder og seks dage, før vi blev skilt. Jeg burde have fattet, hvad der var ved at ske, allerede dengang. En kvinde over fyrre forsøger ikke pludselig at komme til at ligne Marilyn Monroe, hvis ikke hun har en rigtig god grund til det.

Indtil nu har jeg ikke mødt et eneste menneske, der har orket at læse Marcel Prousts mastodontsuite *På sporet af den tabte tid*. Jeg tillader mig at tvivle på, at der, selv blandt mine mere litterære venner, er nogen, der er nået længere end til den der berømte scene i første bind, hvor fortælleren dypper sin madeleinekage i lindeblomst-te og bliver hvirvlet tilbage i tiden. Det er sandsynligvis et af det sidste århundredes mest efterlignede fortællegreb – at lade en duft eller en smag vække en erindring til live, som så opruller en hel historie.

Jeg har tænkt mig at benytte mig af det nu. Vi skal tilbage til det tidspunkt, hvor alting begyndte. En skyet og vindblæst mandag i januar for nøjagtig et år siden.

12. januar 2009

Der lugtede svagt af rådne æg inde i Salon Cissi.

“Den frisure er perfekt til dig! Huden får en helt anden glød, og dine øjne kommer mere til deres ret.”

Den midaldrende kvinde lyste op, mens hun var på vej hen til kassen for at betale.

“Hvis du vil have en shampoo, der beskytter håret og bevarer farven, skal du vælge den her eller den her,” sagde Cissi og stillede to plasticflasker på disken.

Kvinden vendte og drejede dem, mens Cissi tog to flasker mere og stillede dem ved siden af.

Det er typisk kvinder at vende og dreje alting, tænkte jeg.

“Og hvis du også vil have en god balsam, er der de to her at vælge imellem.”

Det endte med, at den midaldrende kvinde købte alle fire flasker plus tre andre hårplejeprodukter, inden hun til sidst tog jakken på, kastede et tilfreds blik i spejlet, trak hættten op over håret og gik ud. Cissi fulgte hende med blikket, mens hun rutineret fejede de afklippede hårtotter sammen til en lille bunke på gulvet og nikkede til mig om at sætte mig i frisørstolen.

“Der har vi en klimakteriemoster mere, som med garanti vender tilbage,” sagde hun og smilede gennem vinduet til kvinden, der befandt sig på fortovet udenfor. På trods af den bidende blæst og den barske regn havde hun stadig et solskinssmil på læberne.

“Hennafarven er mod det grå hår, og den fritklippede nakke

er mod hedeturene. Det slår aldrig fejl. Klimakteriemostrene er helt vilde med den frisure. Se, hvor lykkelig hun ser ud,” fortsatte Cissi og vinkede glad til kvinden.

Jeg lo stille og lod Cissi give mig frisørkappen på. Lukkede øjnene et par sekunder og følte mig som en puppe i sin kokon. Efter alle mine regelmæssige besøg i salonen var der opstået en form for fortrolighed mellem os. Jeg fortalte lede historier om mine yngre og håbløst historieløse kolleger på arbejdet, og hun gjorde nar ad sine midaldrende kvindelige kunder. Men vores forhold var langtfra ukompliceret. Det ømme punkt var Mia, der stadig var kunde hos Cissi, akkurat ligesom mig.

“Mia og Max skal til Thailand om et par uger, hørte jeg,” sagde hun.

Mia og Max – det lød som to tyske tegneseriefignurer fra trediverne. I Hitlerjugend-uniformer.

“Ja, det sagde hun noget om, sidst vi talte sammen.”

“Tænk, hvor lækkert at kunne sige farvel og tak til det her møgkedelige vejr. Gud, hvor jeg dog hader denne her årstid!”

“Ja, det er ret trist lige nu.”

“Børnene skal også med, hørte jeg.”

“Børn og børn, de er vel nærmest at betragte som voksne nu.”

Cissi fniste fjollet og klippede et par gange ud i luften med saksen, inden hun gik i gang med håret igen.

“De skal bo på et rigtigt luksushotel, hørte jeg.”

Hvis hun siger ‘hørte jeg’ en gang til, river jeg saksen ud af hånden på hende og klipper ørerne af hende, så hun aldrig mere kan høre noget som helst, før det gennem hovedet på mig.

Cissi skiftede emne. Det var et andet af hendes talenter: den ufejlbarlige timing, som gjorde, at hun aldrig gik længere ud ad en Mia-tråd, end den kunne holde til. Under resten af klipningen talte vi i nævnte rækkefølge om: Elisabet Höglund, George Bush og Linda Skugge. Spørg mig ikke hvorfor, men det virkede på en eller anden måde naturligt. I mellemtiden var en kvinde i trediveårsalderen kommet ind i salonen, havde hilst ganske kort på Cissi og sat sig i den hvide sofa. Jeg kastede et blik på hende i

spejlet et par gange. Hun var meget smuk, med langt og bølget, rødt hår. Ikke hennafarvet, men den ægte vare.

Efter klipningen forsøgte Cissi at sælge mig en hårgelé med wetlook. Jeg sagde nej tak, venligt, men bestemt.

“Ses vi om to måneder igen?” spurgte hun.

“Ja da,” sagde jeg og gav hende et let klap på armen.

Da jeg kom ud på gaden, kiggede jeg ind i salonen gennem vinduet. Den smukke kvinde havde sat sig i frisørstolen. Cissi var i gang med at feje mine hårtotter sammen. Hun løftede den ene hånd og vinkede glad til mig. Hendes læber bevægede sig. Det var helt tydeligt, at hun sagde noget til sin nye kunde. Og så gik det op for mig, at de talte om mig. Jeg kunne selvfølgelig ikke høre hendes giftige stemme gennem ruden, men den kørte for mit indre øre:

“Der går en af de der halvfede halvtredsplus-fyre, som tror, han er cool. Bag-øret-frisure, det slår aldrig fejl. De der halvgamle fyre er helt vilde med den. Det skal være bagudslikket for at dække over den lille måne, og det lange hår i nakken skal skjule de svi-nebørster, der stikker op nede fra ryggen.”

Nogenlunde sådan har det nok lydt. En væmmelig følelse af, at noget er ved at glide mig af hænde, farer igennem mig. En følelse, der bliver forstærket af den skånselsløse blæst.

Det lykkedes mig at praje en taxa, og jeg sad og krummede mig sammen på bagsædet. Da vi kørte forbi Gustav Adolfs torg, fik jeg øje på den krumryggede mand, der på trods af regn og rusk stod på sin plads for enden af gågaden, også i dag. Som han stod der, støttet mod sin rollator og iført en T-shirt, hvorpå der stod 'Den organiserede psykiatri skal smadres' med sjusket tuschskrift, var han personificeringen af den totale masochisme. Ingen af de andre sjæle, der havde tvunget sig selv ud i det rædsomme vejr, tog notits af hans udstrakte hånd med de våde og krøllede flyveblade.

Taxaen kørte mig hen til *Den lille italiener*, en enkel, lokal restaurant i en gammel cykelkælder ved Lorensborg, på behørig afstand af de velbesøgte frokostrestauranter inde i city, hvor der var større risiko for, at man stødte ind i nogen fra firmaet. Ejeren af restauranten var ganske rigtigt lille, men ikke italiener. Han var en serbisk pizzabager ved navn Ljubomir, som havde udvidet sit menukort med et par italienske retter. Maden smagte godt, men det var mere Balkan end Italien. Et indslag af *ajvar relish* slog igennem næsten alt, hvad der blev serveret.

Jeg bestilte en pasta pesto, en *saltimbocca*, to små glas øl og to espressoer uden noget, så regningen kom til at passe til en fingeret repræsentationsudgift. Jeg plejede at unde mig selv sådan en gedingen, gratis frokost i min ensomhed en gang om måneden som et uofficielt frynsegode. Indtil nu havde det aldrig ført til nogen pro-

blemer med regnskabsafdelingen, og jeg havde heller ingen samvittighedskvaler, hvad angik denne praksis. De restauranter, jeg valgte, var forholdsvis billige, og man havde vel fortjent en smule flødeskum i hverdagen efter så mange års ansættelse, tænkte jeg.

Men denne gang indfandt den sædvanlige tilfredshed efter måltidet sig ikke; i stedet var det en tung klump i maven, der gjorde mig selskab i taxaen på vej tilbage til jobbet, hvor der ventede mig et par timers arbejde mere. Det regnede endnu mere nu, og et trøstesløst skybrud havde lagt sig tungt hen over Malmø.

Jeg var den ældste i firmaet og den eneste, der havde været med siden starten for femogtyve år siden. Dengang hed vi *Smart Publishing* og arbejdede med alt lige fra copywriting til interviews og reportage i glittede businessmagasiner. Nu hed vi *Kommunikatörerna* og arbejdede næsten udelukkende med eksternt og intern kommunikation til forskellige virksomheder og kommunale forvaltninger. Hjemmesider og papirløse personaleblade. Hvor sexet var det? Det eneste, der var rigtig flashy ved *Kommunikatörerna*, var vores kontoradresse ude i Västra Hamnen, det gamle skibsværfts- og industriområde ved havet, som havde forvandlet sig til Malmøs hot spot og legeplads for arkitekter, med spanieren Calvatravas snoede skyskraber, Turning Torso, som naturligt centrum.

Vores kontor lå i bygningen ved siden af det spektakulære hus, bag store, tonede ruder i stueplan, sådan at folk, der gik forbi, kun kunne ane silhuetter, når vi sad bøjet over vores skærme og tastaturer.

Det var så langt fra glamour, som man overhovedet kunne komme, men der var nu alligevel nogle ikke helt uvæsentlige fordele ved jobbet. Jeg blev for eksempel tit sendt ud til vores kunder, hvilket betød, at jeg selv kunne tilrettelægge min arbejdsdag. Og også når jeg sad på kontoret, havde jeg som mangeårig medarbejder visse uudtalte privilegier, for eksempel noget længere frokostpauser og lidt kortere dage.

Det var da i hvert fald stadig min faste overbevisning, da jeg slog mig ned ved mit skrivebord den januaireftermiddag og kørte

højre hånd gennem den nyklippede bag-øret-frisure. Så ringede mobilen.

“Kan du komme op, Göran?”

Det var Kent Hallgren, min chef. Han var fra det nordvestlige Skåne, uden for Ängelholm, og udtalte nogle af sine u'er som tyske ü'er. Lidt ligesom Anna Anka. Jeg *er* klar over, at malmødialekten har visse skønhedsfejl, men sammenlignet med Kents mislyde fremstår det alligevel som et sprog, der er til at holde ud at høre på. Men det var ikke kun hans tungemål, der var et handicap for ham, Kent var også et udpræget Excel-menneske, som udelukkende tænkte i tabeller og kolonner. En regnedreng uden mindste fornemmelse for den sproglige kommunikation, han var sat i spidsen for. Han var også et levende bevis på, at selv et menneske, der mangler alle former for elementær dannelse, kan komme ret højt på strå inden for medie- og kommunikationsbranchen.

Jeg havde nu alligevel troet, at han havde et lille gran af respekt for mig, men da jeg hørte hans skurrende stemme i telefonen, lå der ikke andet i den end ren og skær kommando. Jeg tog spiraltrappen op til hans kontor på første sal.

“Slå dig ned, Göran.”

Jeg gjorde, som han sagde, og han lukkede døren efter os. Alle-rede da forstod jeg, at der var noget galt.

“Vil dü have en giffel?”

Kent rakte en kurv med kanelgifler frem mod mig. Jeg tog en, selv om jeg stadig var propmæt.

“Der er kommet klager, Göran.”

“Jaså?”

Jeg kunne mærke min puls i tindingerne, og jeg knugede repræsentationsregningen i jernbanefløjsjakkens lomme med min svedige hånd. Kent iagttog mig neutralt, inden han rømmede sig lidt og fortsatte.

“Afdelingschefen på *Gatukontoret* er ikke tilfreds med den hjemmeside, dü har lavet. Der er alt for mange bugs og problemer med linkene i den. Nærmere bestemt fireogtredive. Det må vist være ny rekord.”

Jeg tog en dyb indånding og så ham ind i øjnene med så fast et blik, som jeg kunne mønstre.

“Jamen, det er jo bare en smule tekniske småproblemer, som Daniel eller Gisela kan justere. Jeg har arbejdet hårdt med teksterne, og dem har du vel ikke fået klager over?”

Jeg gjorde et forsøg på at lyde indigneret.

“Sproget, Kent, sproget er vel for pokker det vigtigste inden for al kommunikation?”

Kent fingererede først ved sin slipseknude og så ved brillestellet. Der var et anstrøg af nervøsitet i hans drengede ansigt. Men hans stemme gjorde mig bange. Den lød stadig kommanderende og bestemt, uden den mindste smule usikkerhed på stemmebåndet.

“Det her går ikke længere, Göran. Vi kan ikke lade Daniel og Gisela rydde op efter dig, hver eneste gang du overser noget. De har nok at gøre med deres egne opgaver.”

“Så mange fejl har jeg da heller ikke lavet.”

“Jo, det har du. Inden for det seneste år har vi fået alle de eksterne tekniske løsninger sendt retur, som du har været involveret i. Face it, Göran. Tiden er løbet fra dig. De tjenester, vi tilbyder vore kunder i dag, har ikke meget at gøre med det, du brugte din tid på for ti år siden.”

Jeg var helt smadret. Pulveriseret i løbet af to minutter efter mere end to årtiers ansættelse. Af en ubegavet mand med nordvestskånsk dialekt. Af en lille, kortklippet, geskæftig orm i nålestribede bukser og lammeuldspullover. Og han var ikke færdig endnu.

“Der er også noget andet, Göran. Du har ikke opført dig korrekt over for Gisela.”

“Hvabehar?”

“Hün føler, at du har udnyttet hende. Det ser vi på med den største alvor.”

Jeg blev grebet af en Kafka-lignende følelse. Gisela var en af tre piger i firmaet, den yngste og kønneste af dem. Hun havde ret store bryster, som hun gjorde sig umage for at skyde frem, når man talte med hende. Et par gange havde jeg muligvis ladet blikket blive hængende i hendes kavalergang et par sekunder for

længe. Måske var der en formulering i firmaets ligestillingsplan, som forbød det.

“På hvilken måde skulle jeg have udnyttet Gisela?”

“Dü har lagt en masse rutineopgaver over på hende og samtidigt sat dig på de mere prestigefyldte opgaver. Dü har pillet rosi-erne üd af kagen. Dü har ündermineret hendes müligheder for at skabe sin egen platform at arbejde üd fra.”

Han talte, som om han læste op fra et manus, hvilket han måske også gjorde, eftersom han kastede et blik på sin computer-skærm fra tid til anden. I det mindste var det en lettelse, at jeg ikke fik en sag om sexchikane på halsen. Og hvis det ikke lige havde været, fordi jeg stod over for min egen henrettelse, ville jeg have trukket på smilebåndet over Kents tale om prestigefyldte opgaver.

“Jeg har bedt hende om hjælp til nogle tekniske detaljer, og jeg har reddet firmaet fra den skam, det ville have været at lade en dyslektisk medarbejder skrive pressemeddelelser,” sagde jeg i et sidste desperat håb om at redde den synkende skude, ud fra devisen om at et angreb er det bedste forsvar.

“Gisela er ikke dys ... dyslektrisk.”

“Og det er du den rette til at afgøre?”

Kent svarede ikke, men fandt et stykke papir frem. Han betragtede det indgående i cirka tredive sekunder, der følte som næsten lige så mange minutter.

“Der er også noget andet, Göran. Üd af den tid, dü tilbringer her på kontoret, brüger dü syvogfyrre procent på at surfe på internettet.”

Først troede jeg, det var hans spøg, men der var ikke skyggen af smil at se på hans kontrafej.

“Du mener altså, at I bruger tid og ressourcer på at tjekke de ansattes internetvaner? For så at bogføre det i tal og procenter?”

“Ja, hvis vi skønner, at der er behov for det.”

“Jeg var så naiv at tro, at vi havde med kommunikation at gøre. At det der med internettet så at sige indgik i vores it-verden. At det ganske enkelt var et centralt arbejdsredskab.”

Kent skubbede brillerne længere ned på næseryggen og så mig

stift i øjnene. Jeg fik en bestemt følelse af, at det var en indøvet positur. Måske noget, han havde lært på et lederkursus.

“Det kommer an på, hvilke sider man er inde på.”

“Jeg har aldrig været inde på nogen pornosider! Aldrig!”

Når man helt pr. refleks forsvarer sig voldsomt mod noget, som man endnu ikke er blevet anklaget for, plejer det at betyde, at man er skyldig. Men det var jeg faktisk ikke i dette tilfælde. Jeg kunne aldrig finde på at gøre brug af netporno i et åbent kontorlandskab. Havde ligesom svært ved at se pointen i det.

“Lad nü være med at hidse dig op, Görän. Jeg påstår ikke, dü har været inde på pornosider. Derimod üdviser dü en sygelig interesse for en hjemmeside, der hedder *Himmelriket*. Når dü gør brug af nettet, er dü inde på den side enogtres procent af tiden.”

“Den handler om fodbold,” pippede jeg.

“Ja, det har jeg forstået. Om Malmö FF. Så vidt jeg ved, har vi ikke nogen künde-kontakter i Malmö FF. Alligevel har dü det sidste halve år tilbragt i gennemsnit to timer og treogtredive minutter af din daglige arbejdstid her på kontoret på *Himmelrikets* diskussionsforüm. Det, der forbavser mig mest, er, at dü ikke selv deltager i diskussionerne. Det lader til, at dü nøjes med at læse andres indlæg. Det er ret ünderligt.”

Lige i det øjeblik, hvor Kent sagde ‘ünderligt’, gik det op for mig, at løbet var definitivt kørt. For han havde jo ret, den dummer-nik. Det var ünderligt, på grænsen til perverst, at en tooghalvtreds-årig mand med en universitetsuddannelse i både litteraturhistorie og statskundskab, med femogtyve års erfaring som copywriter og skribent, med en fortid som en ikke ueffen trommeslager og med en sort polotroje under en slidt jernbanefløjlsjakke brugte en tredjedel af sin arbejdstid på at læse, hvad en flok arbejdsløse (eventuelt arbejdssky) fodboldnørder skrev om byens fodboldhold. Tre måneder inden den svenske eliteserie overhovedet var blevet fløjtet i gang.

“Er du HIF'er?” spurgte jeg med livløs stemme.

For første gang i løbet af vores samtale så Kent forbløffet ud. Så smilede han faktisk en smule.

“Næh, nej, fodbold er ikke lige mig, og Helsingborg er ikke min by. Jeg kommer fra Ängelholm, og der sætter vi pris på ishockey. Rögle.”

Jeg burde have vidst, at Kent var et ishockeymenneske. Der er en afgørende forskel på ishockeymennesker og fodboldmennesker. Fodboldmennesker har en eller anden form for forankring ned i jorden, i kulturen. Ishockeymennesker glider rundt på overfladen som rodløse, vildfarne sjæle. Skøjter rundt efter pucken i al almindelighed. Det er en uomtvistelig sandhed, selv om jeg ikke lige på det tidspunkt var i stand til at forsvare den.

Da Kent havde presset den sidste dråbe blod ud af mig, blev han straks mere venligt stemt. Også det må være noget, han har lært på det der lederkursus. Jeg fik et tilbud, som jeg ikke kunne takke nej til. En årsløn i aftrædelsesordning. Gode anbefalinger. Løfte om to konsulentopgaver om året i to år (udelukkende skriveopgaver) og en personalemeddelelse om, at deres mangeårige medarbejder Göran Borg desværre selv havde valgt at holde op for at afprøve sine vinger som freelancer.

Kent ville oven i købet arrangere en lille afskedsfest for mig, men der nedlagde min stolthed veto. Alene tanken om at stå med en drink i hånden og forsøge at styre blikket uden om Giselas kavalergang fik mine indvolde til at sno sig som svedne ål.

“Jeg samler mine ting i aften, når alle er gået hjem,” sagde jeg.

De tre første dage i mit nye liv – *Efter Kommunikatørerna* – befandt jeg mig i en nærmest vegetativ tilstand. Jeg var i live, men viste ikke mange tegn på menneskelig intelligens. Navlefnuller og nullermænd trivedes på og omkring mig. Min lejlighed ved Davidshallstorg forlod jeg kun i de ti minutter, det tog mig at gå ned i butikken på hjørnet for at købe mad.

Den tyggegummiyggende pige ved kassen så på mig med en blanding af medlidenhed og væmmelse, når jeg stillede varerne, som hver gang var nogenlunde ens, på båndet. Ud over en eller anden dybfrossen ret til mikroovnen, et par dåser Coca-Cola, brød og lidt pålæg var det mest is. *Ben & Jerry's* med forskellig smag, fra *Caramel Chew Chew* til *New York Super Fudge Chunk*. Mit trøstecenter i hjernen skreg efter *Ben & Jerry's*, denne Vægtvogternes fjende nummer et, med samme tvangsmæssige råstyrke som en hankat, der skriger efter hunner i marts. Det så ikke godt ud. Mænd skal drikke dårlig sprut og ryge cigaretter uden filter, når de gennemgår en livskrise, ikke smovse i caloriespækket is.

I det hele taget må jeg have været et ynkeligt syn, som jeg sad der i sofaen og skovlede i mig med en ske, direkte fra de runde isbøtter, mens jeg stirrede huløjet ind i plasmaskærmen. Som en scene taget fra en filmatiseret *chick lit*-roman, bare med den forskel at jeg ikke var en forholdsvis ung kvinde med begyndende vægtproblemer, der sad og kiggede på dårlige eftermiddagssoaps

(og om hvem man vidste, at hun i sidste ende ville finde sin prins), men en midaldrende mand med veletablerede vægtproblemer, som kiggede på genudsendelser af Bundesligakampe på Eurosport (og som ikke ville finde sin prinsesse i sidste ende – det kunne man være ret sikker på).

Men der er nu alligevel noget robust og opbyggeligt over tysk fodbold, og den fjerde dag *Efter Kommunikatörerna* begyndte jeg forsigtigt at reflektere over det, der var sket. Jeg havde fået et arrigt rødt kort af Kent. Ikke på grund af mine taxavaner og repræsentationskvitteringer, som han ikke havde nævnt med et eneste ord, men fordi 'tiden var løbet fra mig'. Der var så meget dommedagsbuldren over beskeden, at jeg ikke helt kunne tage den til mig. Så i stedet valgte jeg at plage mig selv med fodboldsurferiet på *Himmelrikets* hjemmeside.

Det var overmåde pinligt, at jeg af ren og skær kedsomhed på jobbet havde spildt tiden på at læse dårligt formulerede teorier om, hvilke spillere Malmö FF skulle købe inden den kommende sæson. Mere *loser*-agtigt kunne det bare ikke blive. Og så uværdigt for en mand, der engang havde skrevet en kulturartikel i *Aftonbladet* om ligheden mellem argentinsk tango og argentinsk fodbold, en mand, som havde været til stede i Gelsenkirchen som teenager og set Bosse Larsson lave det der velanbragte straffespark i snekaosset under VM-kvalifikationskampen mod Østrig i 1973, og som havde lavet et langt interview med Zlatan Ibrahimovic til et glittet hollandsk businessmagasin, inden han første gang kom i den professionelle klub Ajax Amsterdam.

På en måde havde det været bedre, hvis jeg var røget ud på grund af pornosurfing. Så kunne jeg have søgt behandling for sexmisbrug. Jeg havde aldrig hørt om nogen behandlingshjem, der tog imod midaldrende mænd med fodboldblog-misbrugsproblemer.

Den fjerde dag *Efter Kommunikatörerna* var tilfældigvis en fredag. Så ringede mobilen igen. Da jeg så på displayet, hvem det var, besluttede jeg mig for at tage den, modvilligt.

“Hej Erik.”

“Göran. Hvorfor tager du ikke din telefon?”

“Var det da ikke lige det, jeg gjorde?”

“Fedt nok. Jeg har ringet til dig flere dage i træk.”

Hans normalt så sorgløse stemme lød anklagende.

“Sorry, der har været lidt for meget.”

“Hvad da?”

“Det kan vi tage en anden gang.”

“Okay, på Bullen i aften klokken otte. Hele flokken kommer, bortset fra Sverre, selvfølgelig. Han påstår, han har migræne, men jeg tør vædde en hundredlap på, at det er hende kællingen derhjemme, der har lænket ham fast til komfuret.”

“Men du, jeg ved ikke helt, om jeg orker. Jeg føler mig lidt småsyg.”

“Den bedste kur mod det er en flaske vin. Kom nu! Det er sgu da enormt længe siden, vi sås hele flokken. Er du en mand eller en kylling?”

Jeg havde mest lyst til at svare ‘kylling’, men samtidig kunne jeg godt se, at jeg før eller siden ville blive tvunget til at mødes med omverdenen. Og at jeg vel lige så godt kunne gøre det på et hjemligt værtshus inden for en spytklats afstand fra min egen bolig som et hvilket som helst andet sted. Jeg behøvede jo ikke at rykke ud med alle detaljerne.

“Okay så, Bullen klokken otte.”

Erik Pettersson var min bedste ven, eller i hvert fald den, jeg havde mest at gøre med. Vi havde været venner siden gymnasietiden, hvor vi startede det støjende rockband *Twins*, som faktisk udgav en single, der solgte i over syv hundrede eksemplarer, og som blev spillet i lokalradioen et par gange. Men vi var mest et live-band, som tiltrak en del unge, når vi spillede i mindre klubber og til privatfester. Jeg var den taktfaste trommeslager, der sad i baggrunden og hamrede, til jeg blev blå i hovedet, mens Erik var den karismatiske sanger, der stod længst fremme på scenen med en elguitar om halsen, og som alle pigerne var vilde med.

Man kan sige, at forholdet mellem os fortsatte på den måde gennem årene. Eriks affærer var lige så talrige, som de var omtalte. Han havde været gift en enkelt gang, men kun i tre uger, med en tyrkisk supermodel. Men han havde så mange desto flere kærestes: Kendt svensk skuespillerinde, russisk primaballerina, satanisk inspireret digter fra Årjäng, dansk virksomhedsleder, læge og mor til fire fra Lund samt en utællelig skare af andre spændende og smukke kvinder. Han havde aldrig efterladt sig nogen børn, men sandsynligvis en hel del knuste hjerter. Et af dem tilhørte Mia, min ekskone.

Mia Murén gik i vores parallelklasse, og jeg fik tidligt øje på hende. Hun var ikke smuk på den der modelagtige måde, som gymnasiedrenge plejer at falde for. Hendes næse var markant, på grænsen til stor, og hun skelede en smule på højre øje. Men for mig var det bare charmerende, små defekter, som gav udseendet karakter, og som på den mest perfekte måde kompletterede hendes uimodståeligt lange, tykke, kastanjebrune hår, der hang løst ned over skuldrene, den slanke, men alligevel velformede krop og det lidt vemodige smil. Når hun dukkede op til vores koncerter, gjorde jeg alt for at tiltrække mig hendes opmærksomhed. Jeg udsendte små trommehvirvler og sigende øjekast fra scenen, købte øl til hende i pauserne og inviterede hende til sidst back-stage, som en rigtig rockstjerne. Samme aften gik hun hjem med Erik.

Jeg græd en hel flod i min ensomhed. De var et par i tre måneder. Indtil han gjorde det forbi, en uge inden vores studentereksamen.

Mia græd en hel flod i fuld offentlighed.

Klodset som jeg var, forsøgte jeg at trøste hende og samtidig skjule min glæde over, at hun var ledig igen. Men det blev ikke til noget mellem mig og Mia Murén på det tidspunkt. Efter sommerferien rejste hun til Paris og arbejdede som au pair i et år, inden hun tog videre til Stockholm, hvor hun med tiden uddannede sig til fysioterapeut.

Det var først seks år senere, at vores veje krydsede hinanden

igen, til en fest hos venners venner i Malmø, hvor også Erik tilfældigvis befandt sig. Men på det tidspunkt havde han fuldt op at gøre med en portugisisk *fado*-sanger. Samme aften gik Mia og jeg hjem til min lille ungarlehybel kun et par stenkast fra den, jeg bor i nu, som er en hel del større. Et halvt år senere blev vi gift, og efter endnu et år boede vi i et rækkehus i villakvarteret Djupadal i udkanten af Malmø og havde bil og hund og i løbet af kort tid også barn. Erik var i øvrigt forlover til vores bryllup. Selv i dag går han rundt og fortæller sin egen af tiden reviderede udgave af historien: At det var ham, der førte os sammen.